

1 DEN 21. JULI.

Saima n:o 32 7. VIII 1845

Mildt i strålar himlen ler
 Mot Ditt ögas milda strålar,
 Mot din kind dess purpur målar
 Sig, och mången engel ser
 Genom purpurdoket ner.

Glanshölj i en kärleks tår
 Engels blick Dig ser och frågar,
 Hvad den varma känslan lågar,
 Hvad det veka hjertat slår?
 Och till Dig hans maning går:

10

»Ungdom, skönhet och behag
 Tjusar, fångslar blott för stunden,
 Flyr med blommans doft i lunden;
 Men det ädla hjertats slag
 Slår för evighetens dag.»

20

S. R.

2 YNGLINGENS IDEAL OCH MANNENS.

Saima n:o 32 7. VIII 1845

Det gifves människobröst, i hvilka ett hjerta klappar, som aldrig drömt en dröm för lifvet, som aldrig brunnit, aldrig hoppats, aldrig svikits och saknat. Men dessa olyckliga äro dock få. Hvarje god och oförderfvad natur har en ungdom; och ungdom det är icke annat än en säll dröm, till hvilken själen vaggas öfver svällande förhoppningar.

30

För ynglingen börjar denna drömmens tid kanske först med den första rörelsen till kärlek. I ett ädelt sinne är dock denne känsla icke ännu begär, utan blott den stilla verkande naturmagt, som bryter skalet, öfver vingarne på ungdomsdrömmens genius, den sakta vindfläkt, som med vågor krusar fantasiens ännu lugna spegel. Det är den första sprittningen i det hjerta, som en gång, tröttadt af att lefva och känna och njuta och lida, skall drömma om dödens ro med samma längtan och hopp, hvarmed det nu drömmer om lifvets oro. Och i dessa tusende vågor speglas i tusende skiftande bilder himlens blå och allt, hvad från jorden och gruset sträfvar upp till dess klarhet. Der thronar på silfverskyar sanningens gudom, den själens innersta genomträngande blicken ur det sköna lugna, bleka anletet, och vid dess sida lysa öfver det af ljungeldar kringhvärfda dunkla molnet rättvisans stränga drag och svärdet, rodnande i blixternes glans, och bäfvande skådar ynglingen för första gången ut mot sin lefnads mål. Men han har sett, hvad han icke tror vara hvarje menskligt öga förunnadt att skåda, och han sänder stolt den af drömmen berusade blicken öfver jorden, der sanning och rätt kämpa med våldet och mörkret, och modet gäser i hans barm, han känner djupt och fast, att hans arm skall gifva stridens utslag och göra segern säker, och redan ryser han i fröjd tillsammans för den lätta beröringen af ärans krans öfver de blonda lockarne.

40

50

Dock att tjena rätt och sanning, att för dem strida, segra och